

feszült neki nagy betegen, a szövegben nem látszott összefüggés. A szerelem, a vágyakozás, a csalódás szavai álltak a lapokon, de sehogy sem állt össze, hogy mit ki mondott vagy gondolt vagy álmodott. Sztoj megértette, hogy megoldhatatlan feladattal áll szemben. Aminek persze mégiscsak adódik azonnal a megoldása.

Amint ki bírta menni a házból, már egyből a körzeti orvoshoz tartva táviratozott a postáról a kollégiumba Andreának. Táppénzen maradt továbbra is, abban az évben már másodszor. De amúgy sem számított, mert haladéktalanul kilépett a bányavállalattól. A gyárban kapott új munkát. Más buszokkal járt be azután dolgozni. Soha többet nem érintkezett a Margó családdal és a régi munkatársai közül sem senkivel. Mire a gyárat felszámolták, és ő ott maradt munka nélkül, az anyja már nem élt. Többet nem talált munkahelyet, és így nősülésre soha nem is gondolhatott, még hogy ha akart volna se. Munka nélkül tengett-lengett azután mindenféle segélyeken, meg ami jutott, azon. A naplórítást még akkor sem hagyta abba. De a füzeteket, amelyeket odaadott neki, sohasem kapta vissza Andreától.

